

Поводом сто дана владе питали су ме кога бих министра похвалио, а кога не. Као доброг министра изабрао сам Вука Јеремића, као лошег Светозара Чиплића. Али у тој анкети није било довољно простора за образложење. Ево како би оно могло да изгледа.

Вук Јеремић је изненађење. Када је у претходној влади именован за министра спољних послова готово свима се чинило да је премлад и да је ризично њега поставити на тако важну дужност. Али они који су пажљиво слушали Јеремићеве изјаве о Косову, током 2007, одмах су запазили необичну чврстину и упорност у његовој косовској дипломатији. Променом владе, међутим, мислило се да ће доћи и до „лабављења” те политике. Међутим, Јеремић је наставио да иде даље са истом упорношћу и чврстином као пре. Можемо се спорити око тога да ли се нешто још могло урадити у борби за Косово. Али у оквиру дате генералне политике, која хоће да се само дипломатским средствима бори за Косово, мислим да је Јеремић урадио све што је требало. Трчао је по свету и лобирао земљу по земљу како би обезбедио довољно гласова у Генералној скупштини УН. И успео је.

Било је доста скептика који су израчунавали колико нам све земаља није наклоњено, сумњајући да ћемо скупити већину. Но, пошто је наш захтев усвојен, одједном се могло чути како то и није неки нарочити успех, с обзиром на то да Генерална скупштина УН још ни један такав захтев није одбацила. Али, довољно смо често до сада били „преседан”, довољно да се никако нисмо смели надати да ћемо без борбе да добијемо ову рунду. Штавише, против себе смо имали активног противника, дипломатију најмоћније земље, која је чинила све да нам поквари посао. Ипак, на крају се није радовала Кондолиза Рајс, већ Вук Јеремић.

Колико је у питању озбиљна победа убрзо се видело по реакцијама. То што су Црна Гора и Македонија већ други дан „охрабрене” да признају „Косово”, показало је сву повређеност сујете оне велике земље. А толика повређеност и таква реакција тешко да могу да дођу због „ничега”. И друго, Јеремић је одједном постао мета напада медија који су већ иронично названи „централним комитетима за политичку коректност”. Наиме, одмах после Генералне скупштине, Јеремић је у „Пешчанику” доживео праву експлозију

вређања (14. октобра 2008). Назван је „малим, екстремно злим човеком”, и за њега је чак коришћена заменица „то” (као да није у питању човек, већ некакво недефинисано биће). Сасвим довољно паметном човеку да схвати ко се све и колико наљутио на Јеремића. А размера те љутине свакако би требало да подразумева барем једнаку меру благонаклоности свакога коме је стало до националних интереса.

Светозар Чиплић је друга прича. Био је запамћен као једини судија Уставног суда који је учествовао у медијској подршци избацивању 45 посланика ДСС-а из скупштине (2002). Њему се изгледа то избацивање баш допало. Зато је, чим је постао министар, одмах предложио доношење закона по коме скупштинска већина може да одузме мандат сваком посланику за кога се утврди да „позива на кршење људских права и уставног поретка”. С обзиром на то како се све појам људских права код нас тумачи, такав закон би реално могао дати скупштинској већини могућност да уклони сваког опозиционог посланика који оштрије нападне неки владин предлог или чак предлог неког од „антидискриминационих” закона наших бројних НВО.

Као друго, по чему је Чиплић скренуо пажњу, било је лобирање за војвођански Статут. У том лобирању, задатак Чиплића је ваљда био да, користећи ауторитет некадашњег судије Уставног суда, по медијима објашњава како у Статуту нема ничег неуставног. Није мало правних стручњака, међутим, који помињу „запањујућу” неуставност појединих одредаба Статута. Наравно, има ли у Статуту кршења Устава или не, утврдиће тек Уставни суд. Ако је Чиплић и овог пута био једнако стручан и једнако у праву као што је својевремено био и код избацивања посланика из парламента, онда не треба имати сумње у то какву ће пресуду Уставни суд да донесе.

И треће, занимљива је Чиплићева кадровска политика. Он је Министарство за људска и мањинска права схватио као Министарство за Војводину. Од седморо државних секретара и помоћника министара четворо су покрајински кадрови, док се пети, иако Београђанин, на сајту Министарства легитимише као члан Чанкове ЛСВ! У Чиплићевом кабинету, међутим, нема никога ко би имао везе са „невојвођанским” мањинама, попут оних стотинак хиљада муслимана из Санџака. Дакле, као што је некада, у Уставном суду, Чиплић више личио на заступника странке, а мање на судију, тако и сада он некако више личи на амбасадора Војводине у Београду, а мање на српског министра.

И тако, два министра из исте странке, а толико разлика. Не само у приступу, већ и у укупној политици. Човек се мора запитати да ли је то случајно? И да ли су у праву они који ову странку виде као конфедерацију различитих регионалних и интересних фракција? Конфедерацију коју у јединству држи само још један човек – Борис Тадић.

Два министра

Пише: Слободан Антонић
четвртак, 13 новембар 2008 18:10

Политички аналитичар

[објављено: 13/11/2008]